

movino svojega očeta, kjer jih gotovo ne sprejmejo — z odprtimi rokami; ostala polovica je še nekaj časa mahala z ruticami, z

rokami, otirala solze, poslušala kozje meketanje in se slednjič razšla na svoja mesta, Ida pa je šla z Vero v Trst. (Konec.)

Ustavljeni oklici.

(Spisal Velimir.)

I.

Pred Tisovčevo hišo so stale sani. Tone je potezal rudečo plahto čez lestvice, tlačil slamo pod sedež ter ogledoval, ali je vse pri vozu in na vozu.

„Naprezi!“ začuje se glas iz hiše, in Tone odide v hlev po konja. Kar bliskale so se šarbe na komatu, in lisec, na ostro kovan, je stopal mogočno do voza. Dva zvonca sta mu glasno pritrkavala ob ledju na opremi, da se je Tonetu kar srce smejalo.

Streljaj dalje je pripravljaj sani in upregal kobilo Kožarjev hlapec, ki je klical čez leseno ograjo:

„Naši že gredó!“

Angleška oprava na kobili je bila tako zlikana, da so se hlapcu ves čas ustnice odpirale na smeh. Žival je oblastno majala z vratom, na katerem je visel velik zvonec.

Hlapec pomore Jerici na voz, Kožar sede poleg nje tako, da mu je leva noga molela čez lestvico, zadaj pa sede boter Šanta.

A tudi Tisovec se zvali na sani, na desno mu prisede sosed Gradič, na levo pa se pritisne na lestvenik Tisovčev Jože, da sta mu obe nogi viseli navzdol.

„Bog vas obvaruj, pa dobro opravite!“ zakličejo ženske na pragu, Jože počí z bičem, lisec potegne. A tudi Kožar požene, in zdrčali so po vasi in iz vasi.

Le žvenket konjskih zvoncev se je čul za vasjo.

„Pisma gredó delat“, odgovarjal je ponosno mimoidočim Tisovčev Tone, zroč za sanmi.

Jože, njegov brat, se je ženil na dom, poprašal je bil za Kožarjevo Jerico. Ves

predpust so se že pogajali, toda stara dva sta bila trdoglava. Bila je že lepa dota Jeričina, toda Tisovec je hotel še par stotakov ali par volov. Kožarica in Jerica sta sicer očetu prigovarjali, da naj se udá, a mlajša hči je potegnila z očetom, češ, zame ne bo nič ostalo. Najmlajši Jakop pa še ni razumel, kaj so velike dote za kmeta. Že tretjo nedeljo so si bili v gostijah, a šele četrto se je udal Kožar v toliko, da primakne bali še najlepšo telico iz hleva. Odločilni razlog mu je bil ta, ker mu je bil Bog naklonil tisto leto pri živini posebno srečo. Tisovca pa je pregovoril Jože, češ, da ne bo nič ta predpust, ako se stara dva ne pogodita, zakaj do pusta je le še dve nedelji.

In tako so se domenili, da gredó predzadnjo predpustno sredo pisma delat.

II.

Drugi dan sta se ženin in nevesta zglašila pri svojem župniku. Sramežljivo sta stopala po vasi. Jože je izprašal očeta, kako se mora vesti v župnišču, Jerici pa je mati napovedala, kako je bilo, ko je ona šla kot nevesta k izpraševanju. Že prejšnji večer je sedela pozno v noč na skrinji in listala katekizem. Skrbelo pa je oba, kako bo. Kaj ko bi jima rekel župnik, da naj prideta še jedenkrat? A Jožetu je še nekaj drugega belilo glavo. Do pusta je bilo le še dve nedelji, okliče se pa navadno trikrat. Oče mu je sicer obetal, da bo gospod župnik vse oskrbel, da ne bo nikakega zadržka, a bal se je vendar-le očitanja, zakaj ni prišel prej, ker je vendar dosti dolg predpust. Pogostoma se je Jože prijemal za lepe črne brke, ki jih je prinesel od vojakov. Sicer rudeča

lica so bila bela kakor zid in vse zmedeno je odgovarjal nevesti, ki ga je ves čas popraševala.

Jerica pa je bila rudeča kakor mak in modre oči so zrle tako živo okrog sebe, da je kar očarala prišleca. Kockasta ruta ji je zakrivala lase in glavo, zimska jopa s svetlimi duški in svetlimi trakovi se je oprijemala polnega života, majhni čevljički z mrežastimi kapicami in na gosto vdrtimi vrvicami so škripali po zmrznjeni cesti.

Snežen prt je pregrinjal zemljo, snežene kepe so se zibale na drevju, snežene plasti so se gnetle na strehah; mraz je šel za nohtove in nebo je bilo jasno. Solnce je trosilo medle žarke na zemljo, a ni je moglo ogreti.

Že sta pred župniščem.

Jože potrka z nagrbanimi škornji po pragu, da ne bi prinesel snega v vežo, ter reče nevesti:

„Pojdi naprej, Jerica!“

A že je nevesta potisnila ženina v vežo, nagajivo se nasmehnivša.

„Ali so gospod župnik doma?“

Kuharica steče iz kuhinje po stopnicah, vrne se takoj in reče:

„Le pojdita gori!“

Stopnice so votlo odmevale, vezi škripale: sedaj se odpró vrata, Jožetu se srce skrči, Jerica zadrhti.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ pozdravi nevesta, ženin zamrmra nekaj podobnega.

„Amen na veke!“ odzdravi župnik, stoječ pri mizi in držeč se na smeh. „No, no, pa sta pozna, pozna! Pust je že blizu.“

Župnik je bil mož srednjih let, srednje postave, ostrih očíj, milega obraza.

Jožetu je sapa zastala. Slutil je, kaj župnik misli, in še bolj ga je zaskrbelo. Nič ni odgovoril.

Nevesta pa se je osrčila:

„Nikar ne zamerite, gospod župnik! Midva bi bila rada prišla že prvi teden po praznikih, toda najina očeta sta trda in nista se mogla zmeniti radi dote. V nedeljo smo se šele do dobrega domenili in včeraj napravili pisma.“

„Sedita tam-le na stol“, reče župnik.

Jožetu se je sicer ponesrečilo, da mu je izpodletelo na tlaku, ko je stopal do stola, toda ujel se je še do časa za peč, da ni padel. Sicer pa ni bilo nič hudega.

Župnik je popraševal in izpraševal, a ni bilo zadržka. Jože je pokazal ženitovanjsko zglasnico, Jerica očetovo dovoljenje, da je polnoletna. Tudi iz krščanskega nauka sta gladko odgovarjala. Župnik spiše zapisnik, onadva ga podpišeta.

Župnik je napisal nato še dve pismi.

„Jedno nesi glavarstvu, drugo škofijstvu“, reče ženinu, „zakaj brez dovoljenja te ne morem oklicati le dvakrat.“

„Torej drugega zadržka ni?“ popraša naposled župnik.

„Oče so rekli, da ne“, oglesi se nevesta.

„Tudi jaz nisem z nobeno drugo nič imel“, potrdi ženin.

In opravila sta.

Župnikov kos v kletki pa je močno žvižgal in se naposled z glavo zakadil v piskrc vode, da so kaplje škropile po izpisanem zapisniku na mizi.

III.

Bilo je pred zadnjim oklicem. Že ves teden so pripravljali za ženitnino. V petek in soboto pa je bilo še celó vse živo pri Kožarjevih. Ženske so peklo, klavec je paral prešiča. Napekli so pogač, kolačev, potic, nacvrli krofov, trdnic in druge drobnjave. Ženitna kuharica se je sukala po kuhinji, močno zagorela, zakaj oče Kožar je kupil dva polovnjaka vina, ki so ga pridno pokušali že zadnje tri dni. Tudi suhih stegen in plečet še iz lanske zime so nakuhali, natlačili želodec z belim kruhom, belim drobom in rumenimi jajci, vmes pa dejali dišav in vina. Nacvrli so malih bobov na juho, narezali rezancev. Klavec je delal klobase, krvave, jetrne, riževe, kašnate in mesene.

V soboto je mati hodila s kuharico po shrambah gledat, kako se je že kruh spekel, kolači napravili, krofi vzdignili. Tudi na pogači so bile že zasajene barvane šibice s papirnatimi zastavicami, zlatimi penicami in živopisnimi rožami. Ženske so pospravljale

po hiši, pomivale, čedile in tla drgnile. Klavec pa je pod streškom zaklal še jedno tele in pobil telico.

Jerica je pomerjala dopoldne v svoji izbici svatovsko obleko, šivilja pa ji je pomagala ter hvalila, kako se ji podá svilen krilo, baržunasta kočmajka, izlikani petelinčki na glavi, pisani trakovi, zlati uhani, srebrni pas.

Popoldne pa se je odpravila v cerkev.

Nikdar ni njenim ušesom zvonilo delapust tako, kakor tisto soboto. Nemir se je polastil njenega srca in ni mogla biti tako zbranega duha, kakor je za tako pot potreba. Hladen dan, mrzel veter, oblačno nebo, blatna cesta, prazna cerkev. In to bodi zadnji dan njenega dekliškega stanú?

A tudi pri Tisovčevih ni bilo dosti drugače. Dasi je bila ženitnina odločena na nevestinem domu, vendar je bilo treba vse počediti, posnažiti, izlikati. Vkljub zimi je zidar belil po hiši. Treba je bilo kaj vina v klet, kaj gnjati v lonec, kaj pogače v peč in boba v ponev, da tudi na domu kaj pogostujejo. Mati je imela zopet novo obleko, Jože in Tone sta hodila okrog krojača in čevljarja.

Popoldne se je tudi Jože odpravil v cerkev. Skrbelo ga je ženin biti. Ni mu šlo v glavo, da je treba toliko trpeti in skrbeti, ako si človek po poštenem potu nakoplje žensko srečo. Kaj je vsega tega treba? Največ skrbi, največ plačaj! In kako je moral prositi sorodnike, da so obljubili priti na svatovščino! Kakor bi mu kako posebno milost s tem izkazali? Take misli so se kopičile Jožetu pred očmi, ko je stopal po cesti. Večkrat je omahnil z glavo, da se otrese posvetnih mislij, a ni šlo.

Ali vse je bilo veselo, mladina je ukala in se smejala, starina je modrovala in opazovala, le ženin in nevesta sta potrtega srca hodila okrog. Ali je bil kes nad grehi tako velik ali skrb in slutnja —, kdo vé.

IV.

Pozno v noč je že bilo. V župnišču so povečerjali, ko zaropoče nekdo za kljuko pri vežnih vratih.

„Kdo je?“ zakliče hlapec z visokim glasom.

„Jaz sem, Lovre Čebulov“, ogласi se in stopi v vežo človek pri štiridesetih letih, kozavih lic in nerodnih nog.

„Kaj laziš sedaj okrog?“

„Nekaj nujnega imam povedati gospodu župniku. Zvedeti morajo še nocoj“, odgovori prišlec zasopljeno.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus! Ne zamerite, gospod župnik, nekaj važnega sem prišel povedat.“

„Pa nisi prišel oklicev ustavljat?“ popraša župnik z zategnjenim glasom.

„Pa ste uganili. Zadržek sem zvedel in vest mi ne dá drugače, da ga izpovem. Samo prosim, da ne poveste mojega imena, ker si sicer nakopljem sovraštvo.“

„Prav je, Lovre, to je bila tvoja dolžnost, da mi razodeneš, ako je kaj takega. Za skrivnost se ne boj. Torej kaj je?“

„Tisovčevi in Kožarjevi so si v sorodstvu.“

Župnik se zgane. Ni pričakoval te vrste zadržka. Lovre se je ženil poprej pri Jerici in zato je župnik menil, da ne bo hudega zadržka.

„In kdo ti je to povedal?“

„Zarujoveževa Meta.“

„A zakaj ne pride sama povedat?“

„Dejala je, da nič rada ne gre v župnišče.“

„Če bodeš ti vedel povedati, kakšno je to sorodstvo, že, drugače pa moraš ponjo.“

„Tistega pa jaz ne vem. Sem mislil, da imate vse v bukvah popisano.“

„Imam zapisano, imam, ali nekaj pa se vendar mora povedati, da vem rodove poiskati.“

In Meta je morala še tisti večer v župnišče.

„Če človek manj vé, boljše je zanj“, go-drnjala je zvita ženska vso pot in pred župnikom najmanj desetkrat ponovila.

„Kako pa sta si Tisovec in Kožar sorodna?“

„Tisovčev stari oče je bil brat Kožaričine stare matere.“

Župnik zariše na papir, pogleda v matične knjige in naposled zakliče:

„To so vnuki bratrancev in sestrank. Res je, sorodna sta si ženini in nevesta v četrtem kolenu. In zakaj nisi poprej povedala, Meta?“

„Če človek manj ve, boljše je zanj“, odvrne zopet svojeglavna ženska ter izgine iz župnišča.

Hlapec je še tisti večer nesel pismo župnikovo do Tisovca s sporočilom, da so oklici ustavljeni.

Lovre pa se je grel pri Meti za pečjo ter čakal, kako bo Meta zvršila svoj posel. Bil je birmski boter njenemu sinu in ona mu je bila posebno naklonjena. Zarujeveževa Meta je bila petdesetletna ženska, vdova in je stanovala v Kožarjevi bajti. Pletla je nogavice in jopice, prodajala semena in — opravljala. Vedela je za vse skrivnosti in spletke v vasi: kaj čuda, da je zalotila tudi sorodstvo med Tisovčevimi in Kožarjevimi. Ker je imela hud jezik in je dosti preprirov napravila v vasi, jo je tudi župnik mrzil radi tega. Zato pa ni rada prišla pred njegovo obličje.

V.

Tisovčev Jože je stal na dvorišču in zrl v zvezde, ko ga nagovori župnikov hlapec:

„Ná, gospod župnik so ti poslali to-le pismo!“

Predno se je Jože dobro zavedel, že hlapca ni bilo.

„Kaj se ti tako mudi? Pa malo povasuj!“

„Mudi se mi, ne morem.“

In Jože stopi v hišo. Z nekakim strahom je odpiral pismo, bral, bral, obraz mu je obledel, naslonil se je na mizo, glava mu je zdrknila v roke, in ženini je zaihtel kakor otrok.

„Kaj pa je, za božjo voljo? Ali ti je slabo?“ popraša ga skrbna mati.

„E, kaj slabo! Še vse kaj hujšega.“

„In kaj je vendar?“

„Vrag naj vzame to ženitev! Kožarjevi so nas varali. S poroko ne bo nič. Nekdo je naznanil, da sva si z nevesto sorodna.“

„Sveta Pomagalka! Torej zadržek!“

„Zadržek, zadržek in tak, da se ne dá čez noč odstraniti.“

Mati sede k peči na klop, mrzel pot ji polije čelo in milo zastoče:

„Oh, oh, kaj bo? Kakšna sramota! In vse je pripravljeno!“

Debele solze so kapale Tisovki po licih. Oče v kamri se vzbudi in popraša, kaj je?

Ugibali so, sklepali so, tolažili so se, Jože pa je vzel pero v svojo desnico ter pisal še isti večer pikro pismo do Kožarjevih.

Spoštovanemu

gospodarju Janezu Meležu, po domače

Kožarju

v

Tolsti vasi.

Naznanjam Vam, da so oklici ustavljeni in da s poroko ne bo nič ta predpust. Gospod župnik so mi pisali, da naju je nekdo ovadil, da sva si z Jerico sorodna v četrtem kolenu. In Vi, oče Kožar, ste vedeli za to. Zinili ste sami, da je nekaj sorodstva, a da je to že daljnja stvar in da ni treba o tem nič praviti gospodu župniku. Sedaj pa imate! Nasledke sami sebi pripišite. Jaz se ne menim več. Jerico pozdravljam, kakor se pozdravlja vsak drugi. Menda je pri tem ona nedolžna.

Jože Sulec, Tisovčev.

Zjutraj še pred sv. mašo je pastirica nesla pismo do Kožarjevih. Kakor blisek z neba je ta novica zadela Kožarjeve. Stara je omedlela, stari je zaječal in šel za peč v praznični obleki ter si grizel ustnice. Jerico pa je dekla spremila v kamrico. Tam je ostala ves dan. Sram jo je bilo, a največ jo je še zbadla besedica „menda“ v pismu.

„Torej tudi mene sumi?“

Žalosten dan. Po vasi se je seveda hitro zvedelo in govorilo vse križem. Ti so privoščili, oni so pomilovali. Zbadljivih besed je bilo več kakor treba, in povabljeni svatje so zastonj čakali poroke. Jedila pa so se hladila po omarah in policah, le vinski kapljici je bilo vse jedno, kdo jo použije.

VI.

Pustna nedelja — vesela nedelja. Posebno se je to poznalo pri Čoparju, kjer so imeli godbo. Bilo je ondi precēj vaše mladine s starimi vred. Tudi Čebulov Lovre se je poskušal na plesišču. Vesel je bil, da se je Jerici most podrł; pridno je dajal za pijačo ter se norčeval iz Tisovčevega Jožeta.

Tudi ta je prišel svojo jezo hladit v gostilno. Čoparica ga je peljala v kamrico in tam ga je tolažila ter pridno nosila pijačo na mizo, da bi Jože v vinu utopil svojo žalost.

Čoparica je bila kovarica prve vrste. Poprej je roko držala Čebulovemu Lovretu, ki se je ženil pri Kožarju, Tisovčevega Jožeta pa bi bila rada priskrbela svoji stričnici Marici. Ali njena nakana ji je splavala za hip po vodi, in iznova je mislila, kako bi se ji posrečilo še kako oviro napraviti. Kar ji sporoči njena prijateljica — Zarujeveževa Meta —, da nekaj vé, ter se skrivnostno-zlobno nasmehne.

„Jih že imamo“, pravi, „sorodna sta!“

„Kaj poveš? Toda vedi, Meta, prej ne smeš župniku naznaniti, kakor pred zadnjim oklicem“, naročala je škodoželjna gostilničarka.

„In kdo naj gre župniku naznanit? Jaz ne grem.“

Čoparica se zamisli, a hitro odgovori:

„Aha, tvojemu otroku je Čebulov Lovre birmski boter, in zato mu ti reci, da naj gre ustavit oklice. Ako mu daš upanje, da še ni vse izgubljeno in da še utegne dobiti Jerico, gotovo stori ta korak z veseljem.“

In tako se je dogodilo.

Mladega Tisovca ni bila navada, da bi hodil v gostilno. Čoparjeve se je celó izogibal, ker se mu je Marica tako silila.

„Ta ni zame; tako punišče, ki le po senci hodi, ni za kmeta“, mislil si je Jože.

A danes je bil hipoma drugih mislij. Maščevanje se je vzbudilo v njegovem srcu in Čoparica ga je umetno podpihovala.

„No, Jože, sedaj pa veš, s kom si imel opraviti? Ko ne bi bil Bog vmes posegel,

pa bi se jim bil zapisal. Pravijo, da ima stari marsikaj na vesti, ko je še z voli kupčeval. In sedaj je zopet zamolčal nekaj, kar je bil dolžan pod smrtnim grehom povedati. E, le nič ne hodi gori, takoj te bodo zopet pregovorili! Naj sami pojedó, kar so pripravili. In misliš, da Jerica ni vedela? Čakaj, da ti povem. Poprej nisem hotela, ker sem si mislila, kaj hočem zdražbe delati, ker tako nič ne pomaga.“

Nagnila se je Jožetu na uho in nekaj zinila, kar je Jožeta popolnoma od Jerice odvrnilo.

Kdo vé, ali je gostilničarka govorila resnico?

Jože je šel domov, prespal nauk, na večer pa je zopet zavil k Čoparju. Plesali so, plesal je tudi Jože, pil in kadil na jezo, plesal je s Čoparjevo Marico, ki mu je odpirala vrata svojega srca.

Pa tudi Čebulov Lovre se je vrtil na vse pretege, vesel, ker mu je zopet upanje dozorelo, da dobode mlado in lepo nevesto. Ženil se je že deset let in dosti nevest je že imel na izbiri. Toda on je hotel mlado in bogato — to pa ni bilo mogoče, zakaj stari Kožar mu je rekel, da njegove koze tudi stara in bajtarska nevesta lahko pase. Bil je po licih hudo kozav, nerednega vedenja in kratke pameti.

VII.

Post — resnoben čas. Tisovčev Jože pa je malo maral zanj. Zahajal je pogostoma k Čoparju, dasi so ga doma svarili ter ga nagovarjali, da se ustavljena ženitev spravi zopet v pravi tir ter po veliki noči konča s poroko. Jože pa le ni hotel nič slišati o tem, in gospod župnik je zastonj čakal, da napravi prošnjo za izpregled zakonskega zadržka. Uboga Jerica!

Ko pa je minula velika noč, tedaj se je oglasil stari Kožar pri sodišču in tožil Tisovca za povrnitev troškov. Tožbe pa se je Jože ustrašil. Takoj je šla Tisovka do Kožarja po volji sinovi, dasi je Čopar Jožeta pregovarjal na vse pretege, da naj se ne pobota s Kožarjem.

Nedelja je bila, ko so Tisovčevi in Kožarjevi stopali v župnišče, kakor jih je župnik povabil. Povedali so si vsak svoje in ko so vse premleli, tedaj je župnik nastopil kot posredovalec. Dosti trda je predla in mladi Tisovec je bil poln Čoparjevega duha, stari Kožar pa poln svojeglavnosti. Vendar so se naposled zbotali in ženitev ponovili.

Jerica se je priporočila gospodu župniku in šlo je po sreči.

Prošnja za izpregled je bila kmalu rešena, oklici jedno nedeljo končani, poroka

se je na tihem zvršila in svatovščina s kosilcem končala. Srečna Jerica!

Čebulov Lovre pa je po dolgih izkušnjah prišel do tega mnenja, da je vdova za devet deklet ter se je poročil z Zarujeveževim Meto. Kajpada ni šlo tako gladko, ker je župnik našel v birmski knjigi, da sta si ženin in nevesta v duhovnem sorodstvu. A šlo je vendar-le. Čoparjeva Marica pa je morala tudi še drugo pepelnico „ploh vleči“.

Te ženske in te ženitve — vedno stara pesem.

„Sam.“

(Črtica. — Spisala Zofija.)

Kako so bile navihane te tri Poljančeve, in hudomušne in nagajive! Nikdo ni šel mimo njih, da ne bi napravile opazke o njem, tako pol izzivajoče, pol prezirajoče pogledale ga čez ramo, ali pa se mu še tako poredno in nagajivo posmehnile kar naravnost v obraz, kakor so se ravno velikemu a suhemu mladeniču, ki je zarudel do ušes in z velikimi koraki izkušal se čim preje odtegniti kritičnim pogledom in ironičnemu posmehovanju hudomušne trojice.

„Ha, ha, kako je dolg!“ smejala se je Vida, lepo, vitko, črnooko dekle.

„Pa kako se nas boji!“ hitela je Vera.

Gusta pa, največja in najporednejša med njimi, je predlagala:

„Krstimo ga; vsak dan ga srečamo, pa še sedaj mu nismo dale imena!“

„Krstimo ga, krstimo ga“, ščebetali sta oni dve in z veseljem pritrdili Gusti, ki je dejala, da „naj bo Krištof, ker je tako dolg.“

In smejale so se vse tri, — in Krištof je bil krščen tedaj . . .

O da, poredne so bile, poredne. Vitkemu častniku s pretisnjenim pasom in podložnimi pleči so nadele ime „bridka sablja“, ker je vedno razbijal s sabljo po tleh, in izmed dobre deseterice drugih so poleg „gigerla“,

„srake“, „knofka“ itd. nadarile mladega, bledega jurista s preprostim imenom „Sam“.

Oh, ta Sam! Bil je velike, sloke postave. Po zimi je tičal v prekratkem, zastarelem haveloku, kateri mu je jedva zakrival polovico rujavkastih, madežastih hlač in mu nerodno visel čez pleča. Pomladi je imel svetlo-sivo vrhnjo suknjo, ki se mu je pri hoji žalostno zapletala krog kolen, pri rokavih mu je kukala spodnja suknja venkaj, in gumbi so se mu vedno le na jedni ali dveh nitih zibali sem in tje.

Da, da po zimi ni bil lep in pomladi tudi ne ta Sam.

No, po letu nekdam, tako že sredi velikega travna, pa so naše tri znanke zavzete ozirale se na njegovo postavo.

Lej, lej, kdo bi si mislil! Ta Sam imel je čisto novo, svetlobojasto obleko, ki mu ni bila nikjer prekratka, niti preozka. Suknja se je tako elegantno oprijemala njegovih ram, in tista temnomodra turistovska srajca z malo svilen pentljico se mu je tako dobro podala, da ga niti Gusta ni mogla pograjati, marveč je pritrdila Vidi in Veri, da je danes ta Sam res „prav čeden“.

Da, res: ta pas, ta široki, usnjati pas, pa hlače — vse tako fino, elegantno!